

רק בחילה, מבלי שתתעורר שאיפה כל שהיא להכיר את הדבר מקרוב. זהו המעמד שבו האדם מכריז כי, הארץ נמסרה לשמצה, וכי, הדברים אינם עתה כדרך שהיו בימי נעוריי. הדבר הזה שנעלם ולא נשאר יותר כפי שהיה באותו פרק זמן מוקדם - זו סקרנותו של הדובר. עם סופה של הסקרנות וכליונה נוכל לראות גם עת האינטלגנטיות כמתה בהחלט.

ואע"פ שעם עבור גיל הנוער הסקרנות פוחתת והולכת באינטינסביות שלה ובהיקפה, הרי באיכותה היא עשויה עוד במשך תקופת זמן זה להשתבח ולהשתכלל. סקרנות לבעיות כלליות מעידות על רמת אינטלגנטיות גבוהה יותר מסקרנות על פרטי עובדות. בדרך כלל כל מה שגבוהה יותר ספירת הכלליות בה במדה רבה האינטלגנטיות (את הכלל הזה לא צריך בכל אופן להבין במובן צר מדי). סקרנות שאיננה קשורה בהישגי תועלת פרטית מעידה על התפתחות גבוהה יותר מסקרנות הקשורה, נאמר, בצפייה לסעודה. החתול התר ומריח בחדר הזר איננו חוקר מדעי טהור ובלתי מעונין בתועלתו, אלא רוצה בלי ספק להוכיח גם, אם אין בקרבת המקום עכברים בנמצא. אולי אין זה נכון לאמור בהחלט, כי הסקרנות אינה טובה אלא בשעה שהיא באה בלי כל ענין עצמי, ויותר נכון יהיה לאמור כי היא טובה או כשהקשר עם יתר הדברים איננו ישר וגלוי, אלא נתן לראותו רק במדה ידועה של אינטלגנטיות. ענין זה על כל פנים טעון החלטה עתה.

(סוף יבוא)

ש. שלום

שלא יהיו סומים ימי בהם עליתי -

נשקתי את עיניך...

שלא יהפך הזון הנש אשר צויתי -

רחקתי מנגד...

שלא אגוד לבר בעמק שהצבתי -

נדדתי בין שניך...

שלא יקרא הער ואני תנומת אהבתי -

נפעמתי מעמד...

שלא ימות אתי הנקר אשר הכרתי -

הפריתי את דמך...

שלא ישוב הבן לדרךך כבר עברתי -

נפניתי נאלד...

אליהו סקלר

שני שירים

ראשית סתו

חיי

יקלעני הנל נכח פני החלון
גם לבקש התרים: עד האסק נפרש
הקריע - (מפרץ) נתפדר הוילון
נישוב בו הרוח כבתוך המפרש.

ישנו רנע גדול: את אשר תעלים
כה צמק - תבשא: הקרה רק תקרא.
עד המו תבשא - יצמחו התתלים.
תבשרש לה ממשל צמרת תקרה.

ישנו רנע גדול... התקלל בי העף
להלוותית מלחה של מרחק מהביכ.
נתק כה גליל לו התדר וצף:
יוביל אותו רוח לאן שוביל!

הנה כי סבויי הימים תרבים
יש עוד תקנה החלץ מןם?
לתדר גרתי - גער תרבים
כא אתרי הךבני הורם.

עניתי מאד. איך אמרה פי מצות
טהר הכחל עם רך חורון?
יופי נחבני, מפרפר כבצבת:
נכה הדלת ורחב ארון.

בי לב תליפות כפעוט מתרנש
ושם כמו רגיל חנה ללקחון...
החמקי ממצוק, בענתי על דרגש
נפעירני הנל אל בשא, אל שלחן.

מרחב ושיא. נבעול הירק
מרגב צץ ומתמר; -
מרי עסיסו בו - מתק ארץ
תוכי פארם משתמר.

כבבואת הזוי תחתיו אתע
בשביל קויון ומתפתל;
בלע שער ערטה
אתי רסים קרן אשטל...

כי עקבותי מדמי לחו-
דם פצע תם עצי דרכים-
גם לי, גם לי אולי סלחו
חזומתי המחרכים.